

Ticho. Nič nepovedia? (Postav na čaj!)

Vždy som si myslela, že prvá veta v texte je tou najdôležitejšou. Mala by mať v sebe čosi, čo predznačí celé čítanie. Prvá „veta“ z absolventského predstavenia študentov Katedry pantomimy pražskej HAMU *Postav na čaj!* (a navyše o piatej) bola fascinujúca, ale skutočne len úvodom do „cirkusu“ o obyčajnom hlúpom spore, rozdielnych povahách a robeniu si napriek. A to všetko na javisku Veľkej sály. Pre túto chvíľu sme

ného uhla celé dianie na javisku a možno aj „závideli“ pohyblivosť na visutej hrazde a tzv. šáloch.

Predstavenie malo prvky grotesky

Postav na čaj

sa však mohli cítiť ako v šapitó.

Ak má cirkus udivovať či zabávať a divadlo prinášať azda „viac“, potom bolo *Postav na čaj!* dokonalé. Keď sa neviete dohodnúť, môže byť aj varenie čaju veľký problém. Pozerali sme sa, a celkom zblázka, na pohyb namiesto slov, na veľké a na malé „kúsky“. Možno sme niekedy nestíhali vziať do zor-

Postav na čaj

a výborný soundtrack. Bežné skutočnosti sa prostredníctvom dvoch predstaviteľiek stávali nevšednými – žonglovanie s kuchynským náradím, extrémne vešanie bielizne alebo variabilné sedenie na stoličkách. Všetko, to čo obyčajne stihnete pokým vám zovrie voda na čaj. Alebo čakáte na zlatú rýchlovarnú kanvicu zoslanú z neba?

kb